

Kısa Metrajlı Bir Şiir

— marcel · 23 Aralık 2011

Kamera!

Motor!

Çekim 35!

Üşüyen bir kadın, yine kendi kaldırımlarında, yine cümlesiz
İnatçı güneşi sırtına almaya çalışıyor cebindeki birkaç umuda takas
Nafile soğuk bir kere nakaratı olmuş yazgısının

Balkonunda mektuplarını mandallamış ipine
Belli ki yine hiçbirşeyi kalmamış da, gözyaşlarıyla yıkamış
Belli ki yine düşük yapmış bir şiiri, çoraklaşmış sevdasızlığından

Yakın çekim, kafes

Kadın kafesinde...

Kafeslerimizin içindeki gecelerimizin beklediği inatçı anahtarlar
Bin türlü direniyorlar, sevişmelerimizin rengini göstermemek için
Demir parmaklıkları olmasa da kafesin

Çekim 37!

Vurgu kadının ağlamaktan sağırlaşmış ruhuna!

Bir fırtına sonrası yağmalanmış avuçlarındaki tüm çizgiler
Mumyalanmış defter arasında kuruttuğu sevişmeler
Görmek istediği tüm mevsimler sıkışmış arafında

Çekim 41!

Yakın plan : Dudaklar...

En çok da göğsünün arzulu yerleri uyuşmuş, hissetmiyor
Bir tren garında, el sallıyor anımsadığı dudak izlerine
Üstünde yumuşacık bir şal, rüzgarın savuramadığı
Ellerinde masallarla sulanmış kır çiçekleri

Ruhunda masallara susamış yaralar
Ellerinden vedalar yapıp saklıyor mektubunda
Kaybolan aylarına adak

Son, bir düş çekimi ayrılığı
Ağır çekim

Yaşlı pusula yine unutkanlıklar peşinde
Ancak tüm kesitler hep ezberindeydi şiirin
Kadın, yazgının yüksek bir yerine çıkıp atlar şiirin en derin yerine
Yine düş kabarcıkları, nefesle nefessizlik arasında sıkışan anı tanecikleri
Yine o hüznü kulaçlar mayalanmış sırlarına
Yine çırpırırken, çırpırırken ve çırparken tutkularını kendi içine...

Oktay Coşar